

Arrest

nr. 62 460 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 25 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2010 dient verzoeker bij de stad Gent een aanvraag in van verklaring van inschrijving als bloedverwant in opgaande lijn. Verzoeker wordt verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 24 december 2010 de volgende documenten over te leggen: "bewijs van onvermogen + bewijzen ten laste laatste 6 maand + loonfiches van de zoon + attest OCMW".

Op 25 december 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 24 februari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

"(...)

In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, verblijfskaart van een familielid van

~~een burger van de Unie~~ (1), aangevraagd op 24/09/2010 (datum) door O.O.S. (...) (Naam en Voornamen) geboren te L.(...) op (in) (...) van Bulgaarse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing (2):

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 24.03.2011 (datum) om alsnog de vereiste documenten over te maken (1). Volgend gevraagd document werd niet voorgelegd: bewijzen financiële steun in het verleden. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig 39/72, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verweerder de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder verkort: de Raad) stelt vast dat verweerder geen nota met opmerkingen, noch een administratief dossier heeft toegestuurd of overgemaakt.

De Raad wenst erop te wijzen dat de verwerende partij naliet het administratief dossier binnen de voorgeschreven termijn van acht dagen toe te sturen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet dienen de door verzoeker vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt: "om deze redenen en alle andere tijdens het geding te laten gelden", wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing te steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

In casu heeft de administratie nagelaten om de door verzoeker op 8 december 2010 ingediende documenten over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat deze op 25 december 2010 een negatieve beslissing hebben genomen.

Verzoeker heeft zich immers op 24 september 2010 bij het stadsbestuur te Gent aangeboden om een aanvraag op grond van gezinshereniging in te dienen (zie ook infra).

Hij ontving een document (bijlage 19), waarin hem meegedeeld werd dat hij binnen de 3 maand (en ten laatste op 24/12/2010) de volgende documenten diende over te leggen: 'bewijs van onvermogen + bewijzen ten laste 6 maanden + loonfiches zoon + attest OCMW' (stuk 2).

Verzoeker is onmiddellijk aan het werk gegaan en heeft alle bovenvermelde documenten met vertaling overgemaakt aan de Stad Gent. Dit gebeurde reeds op 8 december 2010 (nog voor het verstrijken van de door de Stad Gent opgegeven termijn).

Dit blijkt duidelijk uit het document dat toen aan verzoeker werd overhandigd door de bevoegde ambtenaar van de Stad Gent.

Hierin (meer bepaald op een onderaan het document in te vullen strook, voorbehouden aan de ambtenaren van de Stad Gent) staat duidelijk te lezen:

'Alle vereiste documenten werden overgemaakt op 08/12/2010. Uw aanvraag zal overeenkomstig art. 51, § 3 van het K.B. van 8 oktober 1981, beoordeeld worden door de Dienst Vreemdelingenzaken,...'

(Cfr. Stuk 2)

Hoewel verzoeker aldus volkomen in orde was met betrekking tot de vereiste documenten en hij op die manier in aanmerking kwam voor gezinshereniging, wordt zijn verblijf in België van meer dan 3 maanden geweigerd en riskeert hij nu, louter door de foutieve handelswijze van verweerder, op termijn uitgewezen te worden. Het spreekt voor zich dat verzoeker hierdoor ernstige schade lijdt.

Doordat de door verzoeker overhandigde documenten niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt heeft de administratie ernstig het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en verzoeker schade berokkend.

De administratie heeft immers niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt door verzoeker rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en aldus een onzorgvuldige beslissing genomen."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu stelt verzoeker dat de stad Gent het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door de documenten die aan de bevoegde ambtenaar van de stad Gent werden overhandigd niet over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing heeft genomen ten aanzien van verzoeker.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing *in casu* niet werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken maar door de stad Gent. De stad Gent neemt immers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten om verzoeker de kans te geven zijn dossier aan te vullen en aldus bijkomende stukken neer te leggen omtrent de bewijzen van financiële steun in het verleden.

Verder meent verzoeker dat het onzorgvuldig is van verweerder in de bestreden beslissing te stellen dat niet alle nodige documenten werden overgemaakt, terwijl op het formulier van aanvraag van een verklaring van inschrijving van verzoeker op de invulstrook onderaan werd aangegeven dat alle vereiste documenten werden overgemaakt op 8 december 2010 en de aanvraag overeenkomstig artikel 51, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) zou worden beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad meent echter dat hoewel inderdaad op het formulier werd aangeduid dat alle documenten werden overgemaakt, de stad Gent juist zorgvuldig heeft gehandeld door het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken blijkt dat de stad Gent na de overhandiging van de documenten en het invullen van de invulstrook heeft gemerkt dat enkele gevraagde documenten ontbraken in het dossier van verzoeker. Het is juist in het voordeel van verzoeker en getuigt net van zorgvuldig handelen door het bestuur om verzoeker een bijkomende termijn van één maand te verlenen om alsnog de initieel opgevraagde documenten over te maken en aldus het onvolledige dossier van verzoeker niet over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Op de voorzijde van de bestreden beslissing staan echter zowat alle mogelijkheden vermeld die toelaten om een negatieve beslissing te nemen. Geen enkel werd aangekruist als zijnde van toepassing.

Het aanduiden en doorstrepen van de toepasselijke hypothese is nochtans iets dat in de noten bij de beslissing uitdrukkelijk gevraagd wordt.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bovendien om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij / zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

Het begrip afdoende impliceert hierbij dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, nr. 13.649, 3 juli 2008, RvV, nr. 17.062, 13 oktober 2008, RvV, nr. 16.211, 23 september 2008).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Geen van de mogelijkheden opgenomen in het standaardformulier van verweerster is van toepassing, noch kan van toepassing zijn.

Aangezien derhalve verzoeker in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van zijn uitwijzing heeft verweerster de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51, § 2 van het vreemdelingenbesluit en naar het feit dat aan verzoeker een nieuwe termijn wordt gegeven om alsnog de vereiste documenten over te maken, met name bewijzen van financiële steun in het verleden. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent echter dat verweerder nergens heeft aangeduid of doorstreept welk van de mogelijke hypothesen weergegeven in de bestreden beslissing *in casu* werden toegepast. Bij het bekijken van de bestreden beslissing blijkt echter al meteen dat de verweerder in de bestreden beslissing de bepalingen die niet van toepassing waren op verzoeker heeft doorgehaald en bij de reden van de bestreden beslissing de eerste reden heeft aangekruist en aangevuld. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de motiveringsplicht werd geschonden aangezien verweerder nergens zou hebben aangeduid of doorstreept welk van de mogelijke hypothesen weergegeven in de bestreden beslissing al dan niet op hem van toepassing zijn.

Waar verzoeker stelt dat de overheid heeft nagelaten zijn situatie *in concreto* te beoordelen en rekening te houden met alle relevante gegevens blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat deze zienswijze of stelling van verzoeker niet kan worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder de situatie net wel *in concreto* heeft beoordeeld en met alle relevante gegevens rekening heeft gehouden.

Voorts meent verzoeker dat geen van de in het standaardformulier opgenomen mogelijkheden op verweerder van toepassing zijn of kunnen zijn. Verzoeker laat echter na deze loutere bewering op enigerlei wijze te staven.

Waar verzoeker ten slotte stelt dat hij in het ongewisse blijft over de precieze redenen van zijn uitwijzing wijst de Raad er op dat *in casu* een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat aldus niet om een beslissing waarbij verzoeker zou worden uitgewezen.

Het tweede middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU